

PRESIDENTIN HUOMAUTUKSIA
KANSAKUNNALLE KOSKIEN
TIETÄ ETEENPÄIN AFGANISTANISSA JA PAKISTANISSA

Eisenhower Hall Theatre
Yhdysvaltain sotilasakatemia, West Point
West Point, New York

20:01 EST

PRESIDENTTI: Hyvää iltaa. Yhdysvaltojen kadettijoukoille, puolustusvoimiemme miehille ja naisille, ja muille amerikkalaisille: Haluan puhua kanssanne tänä iltana pyrkimyksistämme Afganistanissa, sitoumuksemme luonteesta siellä, intressiemme laajuudesta ja strategiasta, jota hallintoni noudattaa tuodakseen tämän sodan menestyksekkääseen päätökseen. On ainutlaatuinen kunnia minulle pitää puheeni täällä West Pointissa, jossa niin monet miehet ja naiset ovat valmistautuneet puolustamaan turvallisuuttamme ja edustamaan sitä, mikä on parasta maassamme.

Keskustellaksemme näistä tärkeistä asioista on tärkeää muistaa, miksi Yhdysvaltojen ja liittolaistemme mielestä täytyi sotia Afganistanissa alunalkaen. Emme pyytäneet tätä taistelua. 11. syyskuuta 2001 19 miestä kaappasi neljä lentokonetta ja käytti niitä murhatakseen lähes 3 000 ihmistä. He iskivät sotilaallisiin ja taloudellisiin hermokeskuksiimme. He surmasivat viattomia miehiä, naisia ja lapsia riippumatta heidän uskonnostaan, etnisyydestään tai asemastaan. Jos noiden lentojen matkustajat eivät olisi toimineet sankarillisesti, he olisivat saattaneet myös iskeä yhteen suurimmista demokratian symboleistamme Washingtonissa ja surmata vielä monia muita ihmisiä.

Kuten tietämme, nämä miehet kuuluivat Al-Qaidaan, joka on ryhmä ekstremistejä, jotka ovat vääristelleet ja tahranneet Islamin, yhden maailman suurista uskonnoista, oikeuttaakseen viattomien ihmisten teurastamisen. Al-Qaidan toiminnan tukikohta oli Afganistanissa, jossa niitä suojaasi Taliban, häikäilemätön, sortava ja radikaalinen liike, joka kaappasi vallan Afganistanissa sen jälkeen, kun vuosien neuvostomiehitys ja sisällissota oli sen tuhonnut ja kun Yhdysvaltojen ja ystäviemme huomio oli kääntynyt muualle.

Vain päiviä 11.9. jälkeen kongressi valtuutti voiman käytön Al-Qaidaa ja sitä suojelevia vastaan – tämä valtuutus jatkuu edelleen tänä päivänä. Senaatin äänestystulos oli 98 ääntä puolesta, ei yhtään vastaan. Edustajainhuoneen äänestystulos oli 420 ääntä puolesta, 1 vastaan. Ensimmäistä kertaa historiansa aikana Pohjois-Atlantin liitto NATO vetosi 5. artiklansa sitoumukseen, jonka mukaan hyökkäys yhtä jäsenvaltiota vastaan on hyökkäys kaikkia vastaan. Ja Yhdistyneiden kansakuntien turvallisuusneuvosto hyväksyi kaikkien tarvittavien vaiheiden käytön vastauksena 11.9. hyökkäyksiin. Yhdysvallat, liittolaisemme ja maailma toimivat yhdessä murskatakseen Al-Qaidan terroristiverkon ja suojelemaan yhteistä turvallisuuttamme.

Kotimaan yhtenäisyyden ja kansainvälisen lainmukaisuuden nimissä, ja vasta sen jälkeen kun Taliban kieltäytyi luovuttamasta Osama bin Ladenia, lähetimme joukkomme Afganistaniin. Jo muutaman kuukauden kuluttua Al-Qaida oli hajautettu ja monet sen toimijat oli surmattu. Taliban suistiin vallasta ja työnnettiin pois tasapainosta. Paikka, jossa oli vuosikymmeniin tunnettu vain pelkoa, sai nyt uutta toivoa. YK:n koolle kutsumassa konferenssissa muodostettiin presidentti Hamid Karzain johtama tilapäinen hallitus. Ja kansainväliset turvallisuusapujoukot (ISAF) perustettiin auttamaan tuomaan pitkäaikaista rauhaa sodan repimään maahan.

Sitten alkuvuodesta 2003 tehtiin päätös ryhtyä toiseen sotaan tässä tapauksessa Irakia vastaan. Vaikea väittely Irakin sodasta on hyvin tunnettu ja sitä ei tarvitse tässä toistaa. On tarpeeksi, kun sanotaan, että seuraavien kuuden vuoden ajan Irakin sota vaati suuren osan joukoistamme, resursseistamme, diplomatiastamme ja kansallisesta huomiostamme, ja että päätös mennä Irakiin aiheutti huomattavia erimielisyyksiä Yhdysvaltojen ja muun maailman välillä.

Huomattavien kustannusten jälkeen, olemme tänä päivänä tuomassa Irakin sotaa vastuulliseen päätökseen. Tulemme vetämään taisteluprikaatimme Irakista ensi kesän loppuun mennessä ja kaikki joukkomme vuoden 2011 loppuun mennessä. Se, että pystymme näin tekemään, on osoitus puolustusvoimissa toimivien miestemme ja naistenme luonteesta. (Suosionosoituksia). Heidän rohkeutensa, sisukkuutensa ja pitkäjänteisyytensä ansiosta olemme antaneet irakilaisille mahdollisuuden muovata tulevaisuuttaan ja jätämme Irakin menestyksekkäästi kansalaisilleen.

Mutta sillä välin, kun saavutimme vaikeasti ansaittuja virstanpylväitä Irakissa, tilanne Afganistanissa on heikentynyt. Sen jälkeen, kun Al-Qaidan johto oli paennut rajan yli Pakistaniin vuosina 2001 ja 2002, se muodosti sinne turvasataman. Vaikka afgaanit valitsivatkin laillisen hallituksen, sen toimintaa ovat vaikeuttaneet korruption, huumekauppa, alikehittynyt talous ja riittämättömät turvajoukot.

Viimeisten vuosien aikana Taliban on ylläpitänyt yhteisiä pyrkimyksiä Al-Qaidan kanssa, sillä ne molemmat pyrkivät kaatamaan Afganistanin hallituksen. Vähitellen Taliban on alkanut kontrolloimaan lisäalueita Afganistanista, samalla kun se osallistuu yhä röyhkeämpiin ja tuhoisampiin terroristihyökkäyksiin Pakistanin kansalaisia kohtaan.

Koko tämän ajanjakson aikana joukkojemme määrä Afganistanissa on pysynyt vain murto-osana Irakiin verrattuna. Kun astuin virkaani, meillä oli vähän yli 32 000 amerikkalaista Afganistanissa, verrattuna 160 000:een Irakissa sodan huipulla. Afganistanin komentajat ovat jatkuvasti pyytäneet tukea, jotta voisivat käsitellä Talibanin uudelleenilmaantumista, mutta pyydetyt lisäjoukot eivät ole saapuneet. Ja tämän vuoksi pian virkaan astumiseni jälkeen hyväksyin pitkään voimassa olleen lisäjoukkojen pyynnön. Kun olin konsultoinut asiasta liittolaistemme kanssa, julistin strategian, joka tunnistaa perustavan yhteyden Afganistanin sotapyrkimystemme ja Pakistanin ekstremistien turvasatamien välillä. Asetin tavoitteen, joka suppeasti määriteltynä sisälsi Al-Qaidan ja sen ekstremistiliittolaisten hajottamisen, lakkauttamisen ja lyömisen, ja lupasin koordinoida sotilas- ja siviilipyrkimyksemme paremmin.

Siitä lähtien olemme edistyneet joidenkin tärkeimpien tavoitteidemme suhteen. Al-Qaidan ja Talibanin ylemmän tason johtajia on surmattu, ja olemme lisänneet painetta Al-Qaidaa kohtaan ympäri maailmaa. Pakistanissa maan armeija on aloittanut suurimman hyökkäyksen vuosikausiin. Afganistanissa yhdessä liittolaistemme kanssa estimme Talibania pysäyttämästä presidenttivaaleja ja, vaikka vaalit

vahingoittuivatkin petosten johdosta, kyseiset vaalit tuottivat hallituksen, joka on yhtenäinen Afganistanin lakien ja perustuslain mukaisesti.

Valtavia haasteita on kuitenkin vielä jäljellä. Afganistania ei ole menetetty, mutta usean vuoden ajan se on kulkenut taaksepäin. Hallituksen kaatumisesta ei ole välitöntä vaaraa, mutta Taliban on saanut jalansijaa. Al-Qaida ei ole muodostunut uudelleen Afganistanissa samassa määrin kuin ennen 11.9., mutta se on säilyttänyt turvasatamansa rajan lähetyvillä. Ja meidän joukoiltamme puuttuu täysi tuki, jonka ne tarvitsevat kouluttaakseen ja tehdäkseen yhteistyötä Afganistanin turvajoukkojen kanssa tehokkaasti ja turvatakseen väestön paremmin. Kenraali McChrystal, uusi komentajamme Afganistanissa, on raportoinut, että turvallisuustilanne on vakavampi kuin mitä hän odotti. Lyhyesti sanottuna: nykyistä tilaa ei voida ylläpitää.

Kadetteina olette tarjonneet palveluitanne tänä vaaran aikana. Jotkut teistä ovat taistelleet Afganistanissa. Jotkut tulevat sijoittumaan sinne. Ylipääällikkönä olen teille sen velkaa, että tehtävänne on selkeästi määritelty ja palvelunne arvoinen. Ja tämän vuoksi sen jälkeen, kun Afganistanin äänestys oli saatu päätökseen, vaadin perusteellista strategiaamme katselmusta. Haluan olla nyt selkeä: edessäni ei ole koskaan ollut vaihtoehtoa, joka vaati joukkojen sijoittamista ennen vuotta 2010, joten tämän katselmusajanjakson aikana ei ole tapahtunut mitään sodan käymiseen liittyvää viivytystä tai resurssien kieltämistä. Sen sijaan katselmuksen ansioista olen voinut kysyä vaikeita kysymyksiä ja tutkia kaikkia eri vaihtoehtoja yhdessä kansallisen turvallisuusryhmäni, Afganistanin sotilas- ja siviilijohdon ja avainkumppaneidemme kanssa. Ottaen huomioon asiaan liittyvät panokset, olen vähintäänkin sen velkaa Yhdysvaltojen kansalle ja joukoillemme.

Tämä katselmus on nyt valmis. Ylipääällikkönä olen päättänyt, että on keskeisten kansallisten intressiemme mukaista lähettää 30 000 Yhdysvaltojen sotilasta lisää Afganistaniin. 18 kuukauden kuluttua joukkomme ryhtyvät palaamaan takaisin kotiin. Nämä ovat resursseja, jotka tarvitsemme vakiinnuttamaan etulyöntiasemaamme, samalla kun rakennemme afgaanien kapasiteettia, jonka avulla pystymme vastuullisesti siirtämään joukkomme pois Afganistanista.

En tee tätä päätöstä kevyesti. Vastustin Irakin sotaa juuri sen takia, että uskoin, että meidän tulee harjoittaa itsehillintää sotilasvoiman käytössä, ja otan aina huomioon toimiemme pitkän ajan seuraukset. Olemme olleet sodassa nyt kahdeksan vuotta valtavilla ihmishenkien ja resurssien menetyksillä. Vuosien kiistely Irakin sodasta ja terrorismista on repinyt kansallisen turvallisuusasioiden yhtenäisyytemme riekaleiksi, ja luonut erittäin polarisoituneen ja yksipuolisen taustan tälle pyrkimykselle. Ja koska amerikkalaiset ovat juuri kokeneet pahimman taloudellisen kriisin sitten suuren pula-ajan, he ymmärrettävästi ovat keskittyneet taloutemme uudelleenrakentamiseen ja ihmisten työllistämiseen täällä kotona.

Tiedän, että tämä päätös pyytää vielä enemmän juuri teiltä puolustuvoimissa työskenteleviltä, jotka yhdessä perheidenne kanssa olette jo kantaneet kaikkein raskaimman taakan. Presidenttinä olen allekirjoittanut suruvalittelukirjeen jokaisen näissä sodissa henkensä menettäneen amerikkalaisen perheelle. Olen lukenut kirjeitä sotilaiden vanhemmilta ja puolisoilta. Olen vierailut urhoollisten haavoittuneidemme luona Walter Reedissä. Olen matkustanut Doveriin tapaamaan 18 amerikkalaisen lipulla verhotut arkut, jotka olivat matkalla viimeiseen lepopaikkaansa. Näen suoralta kädeltä sodan kamalan palkan. Jos en ajattelisi, että Yhdysvaltojen turvallisuus ja Yhdysvaltojen kansan turvallisuus olisi vaarassa Afganistanissa, pyytäisin mielelläni kaikki joukkomme kotiin jo huomenna.

Joten en **toki** tee tätä päätöstä kevyesti. Teen tämän päätöksen, koska olen varma, että turvallisuutemme on vaarassa Afganistanissa ja Pakistanissa. Tämä on Al-Qaidan väkivaltaisen ääritoiminnan keskus. Juuri sieltä meidän kimppuumme hyökkättiin 11.9. ja siellä suunnitellaan uusia hyökkäyksiä tälläkin hetkellä. Tämä ei ole turha vaara eikä vain hypoteettinen uhka. Yksistään parin viimeisen kuukauden aikana olemme pidättäneet rajojemme sisäpuolella ekstremistejä, jotka lähetettiin tänne Afganistanin ja Pakistanin raja-alueilta suorittamaan uusia terroritekoja. Ja tämä vaara vain kasvaa, jos alue luisuu taaksepäin ja Al-Qaida voi toimia siellä rankaisemattomasti. Meidän tulee kohdistaa painetta Al-Qaidaan ja tehdäksemme niin, meidän tulee lisätä alueella olevien kumppaneidemme stabiilisuutta ja kapasiteettia.

Taakka ei ole tietenkään ainoastaan meidän kannettavissamme. Tämä ei ole vain Yhdysvaltojen sota. 11.9. lähtien Al-Qaidan turvasatamista on lähtenyt hyökkäyksiä Lontoota ja Ammania ja Balia vastaan. Sekä Afganistanin että Pakistanin kansa ja hallitukset ovat vaarannettuina. Ja panokset ovat jopa korkeammalla ydinaseilla varustetussa Pakistanissa, koska tiedämme, että Al-Qaida ja muut ekstremistit etsivät ydinaseita ja meillä on kaikki syyt uskoa, että ne käyttäisivät niitä.

Nämä tosiasiat käskevät meitä toimimaan yhdessä ystäviemme ja liittolaistemme kanssa. Yleinen tavoitteemme pysyy samana: hajottaa, lakkauttaa ja lopulta lyödä Al-Qaida Afganistanissa ja Pakistanissa ja estää sen kapasiteettia uhkaamasta Yhdysvaltoja ja liittolaisiamme tulevaisuudessa.

Saavuttaaksemme tämän tavoitteen toteutamme seuraavia tavoitteita Afganistanissa. Meidän tulee estää Al-Qaidan turvasatamat. Meidän tulee kääntää Talibanin eteneminen ja estää sen mahdollisuudet kaataa hallitus. Ja meidän tulee vahvistaa Afganistanin turvajoukkojen ja hallituksen kapasiteettia, jotta ne pystyvät ottamaan johtavan vastuun Afganistanin tulevaisuudesta.

Saavutamme nämä tavoitteet kolmella eri tavalla. Ensinnäkin tavoittelemme sotilasstrategiaa, joka rikkoo Taliban etenemisen ja lisää Afganistanin kapasiteettia seuraavien 18 kuukauden ajan.

Tänä iltana julistamani 30 000 lisäsotilasta sijoitetaan vuoden 2010 alkupuolella kaikkein nopeimmassa mahdollisessa tahdissa, jotta he voivat keskittyä kapinallisiin ja turvata keskeiset väestökeskukset. Lisäjoukot lisäävät kykyjämme kouluttaa päteviä afgaanien turvajoukkoja ja toimia yhteistyössä niiden kanssa siten, että useammat afgaanit voivat osallistua taisteluun. Ja ne auttavat luomaan Yhdysvalloille olosuhteet, joissa voimme siirtää vastuuta afgaaneille.

Koska kyseessä on kansainvälinen pyrkimys, olen pyytänyt liittolaistemme panosta. Jotkut ovat jo tarjonneet lisäjoukkoja ja olemme varmoja, että lisäpanoksia tulee seuraavien päivien ja viikkojen kuluessa. Ystävämmme ovat taistelleet ja vuotaneet verta ja kuolleet yhdessä kanssamme Afganistanissa. Ja nyt meidän tulee liittää voimamme yhteen tuodaksemme tämän sodan onnistuneeseen päätökseen. Nyt vaakalaudalla ei ole ainoastaan NATO:n uskottavuus, vaakalaudalla on liittolaistemme turvallisuus ja maailman yhteinen turvallisuus.

Mutta nämä yhdessä amerikkalaisten ja kansainvälisten lisäjoukkojen kanssa nopeuttavat vastuun siirtämistä afgaanijoukoille ja niiden avulla voimme aloittaa joukkojemme vetämisen Afganistanista heinäkuussa 2011. Samalla tavoin kuin olemme tehneet Irakissa, tulemme myös totettamaan tämän siirtymän vastuullisesti, ottaen huomioon olosuhteet alueella. Jatkamme Afganistanin turvajoukkojen neuvomista ja avustamista varmistaaksemme, että ne onnistuvat pitkällä

ajanjaksolla. Mutta tulee olemaan selkeää Afganistanin hallitukselle, ja vielä tärkeämmin sen kansalle, että ne ovat viime kädessä itse vastuussa omasta maastaan.

Toiseksi, työskentelemme yhdessä kumppaniemme Yhdistyneiden kansakuntien ja afgaanien kansan kanssa saavuttaaksemme tehokkaampia siviilistrategioita, jotta hallitus voi hyödyntää parantunutta turvallisuutta.

Tämän pyrkimyksen tulee perustua suoritukseen. Päivät, jolloin annettiin avoimia valtakirjoja, ovat ohi. Presidentti Karzain virkaanastumispuhe lähetti oikean viestin kulkemisesta uuteen suuntaan. Ja eteenpäin kulkiessamme olemme selkeitä sen suhteen, mitä odotamme niiltä, jotka saavat apuamme. Tuemme Afganistanin ministeriöitä, kuvernöörejä ja paikallisjohtajia, jotka taistelevat korruptiota vastaan ja auttavat kansaa. Odotamme, että tehottomat tai korruptoituneet henkilöt pidetään vastuussa. Ja kohdistamme myös apumme aloille, kuten maanviljelyyn, joilla on välitön merkitys Afganistanin kansalaisten elämälle.

Afganistanin kansa on kestänyt väkivaltaa vuosikymmeniä. He ovat kohdanneet Neuvostoliiton miehityksen ja sitten ulkomaalaiset Al-Qaidan taistelijat, jotka käyttävät afgaanien maata omiin tarkoituksiinsa. Joten tänään haluan, että Afganistanin kansalaiset ymmärtävät minua: Yhdysvallat etsii loppua tähän sodan ja kärsimyksen ajanjaksoon. Emme ole kiinnostuneita miehittämään maatanne. Haluamme tukea Afganistanin hallituksen pyrkimyksiä avata ovet niille Talibanin jäsenille, jotka luopuvat väkivallasta ja kunnioittavat kanssaihminen ihmisoikeuksia. Ja me etsimme Afganistanin kanssa kumppanuutta, joka perustuu molemminpuoliseen kunnioitukseen – eristääksemme ne, jotka tuhoavat, vahvistaaksemme niitä, jotka rakentavat, jouduttaaksemme päivää, jolloin joukkomme lähtevät, ja kehittääksemme pysyvän ystävyuden, jossa Yhdysvallat on kumppaninne eikä koskaan suojelijanne.

Kolmanneksi, toimimme tunnistaen täysin, että menestyksemme Afganistanissa on erottamattomasti yhteydessä kumppanuuteemme Pakistanin kanssa.

Olemme Afganistanissa estämässä jälleen kerran syöpää leviämistä siellä. Mutta tämä sama syöpä on jo juurtunut Pakistanin raja-alueille. Tämän vuoksi tarvitsemme strategian, joka toimii rajan molemmilla puolilla.

Aiemmin jotkut Pakistanissa ovat väittäneet, että taistelu ääriaineksia vastaan ei ole heidän taistelunsa, ja että Pakistanin on parempi tehdä mahdollisimman vähän, tai hakea mukautuksia niiltä, jotka käyttävät väkivaltaa. Mutta viime vuosina, kun viattomia on tapettu Karachista Islamabadiin, on selkeää, että ääriainekset vaarantavat kaikkein eniten juuri Pakistanin kansaa. Julkinen mielipide on muuttunut. Pakistanin armeija on ryhtynyt hyökkäykseen Swatissa ja Etelä-Waziristanissa. Eikä ole epäilystäkään etteikö Yhdysvaltojen ja Pakistanin vihollinen olisi yhteinen.

Aiemmin olemme liian usein määritelleet suhteemme Pakistaniin suppeasti. Ne päivät ovat ohi. Siirtyessämme eteenpäin olemme sitoutuneita Pakistanin kanssa kumppanuuteen, joka on rakennettu molemminpuolisten intressien, kunnioituksen ja luottamuksen perustalle. Vahvistamme Pakistanin kapasiteettia hyökätä niiden ryhmien kimppuut, jotka uhkaavat maitamme, ja olemme tehneet selviksi, että emme aio sietää turvasatamia terroristeille, joiden sijainti on tiedossa ja joiden aikomukset ovat selkeät. Yhdysvallat antaa myös huomattavia resursseja Pakistanin demokratian ja kehityksen tukemiseen. Olemme taistelun syrjäyttämien pakistaniilaisten suurin kansainvälinen tukija. Ja tulevaisuudessa Pakistanin kansalaisten täytyy tietää, että Yhdysvallat pysyy Pakistanin turvallisuuden ja

hyvinvoinnin vahvana tukijana pitkään senkin jälkeen, kun aseet ovat vaienneet, jotta sen kansalaisten suuret mahdollisuudet voidaan toteuttaa.

Strategiamme sisältää kolme keskeistä elementtiä: sotilaspyrkimys luomaan olosuhteet siirtoa varten, siviilivoima vahvistamaan positiivista toimintaa ja tehokas kumppanuus Pakistanin kanssa.

Ymmärrän, että on olemassa joukko lähestymistapaamme liittyviä huolenaiheita. Joten haluan lyhyesti keskittyä muutamaan huomattavimpaa vastaväitteeseen, jotka olen kuullut ja jotka otan hyvin vakavasti.

Ensinnäkin on niitä, jotka ehdottavat, että Afganistan on toinen Vietnam. He väittävät, että sitä ei pysty vakaannuttamaan, ja että on parempi jos me lopettaisimme rahan haaskaamisen ja vetäytyisimme pois nopeasti. Uskon, että tämä väite johtuu historian väärinymmärtämisestä. Toisin kuin Vietnamin tapauksessa, toimimme yhdessä laajan 43 valtion liiton kanssa, joka tunnistaa toimimme laillisuuden. Toisin kuin Vietnamin tapauksessa, edessämme ei ole laajapohjainen suosittu kapinallisjoukko. Ja mikä tärkeintä, toisin kuin Vietnamin tapauksessa, amerikkalaisten kimppuun hyökättiin raa'asti Afganistanista ja amerikkalaiset pysyvät edelleen samojen ekstremistien kohteena, jotka kehittelevät salajuonia maan raja-alueilla. Tämän alueen hylkääminen nyt ja vain etäältä suoritettuihin Al-Qaidaan kohdistuviin pyrkimyksiin luottaminen, hankaloittaisi huomattavasti kykyjämme pitää Al-Qidaa paineen alla ja loisi kotimaatamme ja liittolaisiamme kohtaan lisähyökkäysten riskin, jota on mahdoton hyväksyä.

Toiseksi on niitä, jotka myöntävät, että emme voi lähteä Afganistanista sen nykytilassa, mutta ehdottavat, että jatkamme niillä joukoilla, joita meillä jo on siellä. Mutta tämä yksinkertaisesti ylläpitäisi valitsevan tilan, jossa selviydymme jotenkuten, ja sallisi maan olosuhteiden hitaan rapistumisen. Se viime kädessä osoittautuisi kalliimmaksi ja pidettäisi pysymistämme Afganistanissa, koska emme pystyisi koskaan luomaan olosuhteita, joita tarvitaan Afganistanin turvajoukkojen kouluttamiseen ja antamaan niille tilaa korvata meidät.

Lopuksi on niitä, jotka vastustavat tietyn ajanjakson ilmaisemista sille, miten kauan siirtymä afgaanien omaan vastuuseen veisi. Jotkut todellakin vaativat dramaattisempaa ja avoimempaa sotapyrkimyksellemme lisäämistä, joka sitouttaisi meidät valtionrakentamisprojektiin jopa vuosikymmeneksi. Hylkään tämän reitin, koska se asettaa tavoitteita, joita ei pysty saavuttamaan kohtuullisin kustannuksin ja ne menevät pidemmälle kuin mitä me tarvitsemme intressiemme turvaamiseksi. Lisäksi siirtymäajanjakson puuttuminen eväisi meiltä kiireellisyyden tunteen afgaanien hallituksen kanssa työskennellessämme. Afgaaneille täytyy tehdä selväksi, että heidän tulee ottaa vastuu omasta turvallisuudestaan ja että Yhdysvallat ei ole kiinnostunut taistelemaan loputonta sotaa Afganistanissa.

Presidenttinä kieltäydyn asettamasta tavoitteita, jotka ovat vastuumme, varojemme ja intressiemme ulkopuolella. Ja minun tulee punnita kaikkia haasteita, jotka kansakuntaamme kohtaavat. Minulla ei ole ylellisyyttä sitoutua vain yhteen. Olen todellakin tietoinen presidentti Eisenhowerin sanoista, kun hän kansallisesta turvallisuudestamme keskustellessaan sanoi "Jokainen ehdotus tulee punnita laajempien näkökohtien valossa: tarve ylläpitää tasapainoa kansallisissa ohjelmissa ja niiden välillä".

Viimeisten vuosien aikana olemme menettäneet tämän tasapainon. Emme ole arvostaneet yhteyttä kansallisen turvallisuutemme ja taloutemme välillä. Talouskriisin vanavedessä liian moni

naapureistamme ja ystävistämme on työttämänä ja heillä on vaikeuksia maksaa laskujaan. Liian moni amerikkalainen on huolissaan lastensa tulevaisuudesta. Tällä välin kilpailusta globaalissa taloudessa on tullut yhä hurjempaa. Joten emme pysty vain jättämään näiden sotien hintaa huomiotta.

Siinä vaiheessa kun astuin virkaani, Irakin ja Afganistanin sotien kustannukset kaiken kaikkiaan lähentelivät triljoonaa dollaria. Edetessämme olen sitoutunut keskustelemaan näistä kustannuksista avoimesti ja rehellisesti. Uusi lähestymistapamme Afganistanissa tulee todennäköisesti maksamaan meille pyöreästi 30 miljardia dollaria puolustusväen osalta tänä vuonna, ja työskentelen läheisesti kongressin kanssa ottaakseni huomioon nämä kustannukset yrittäessämme vähentää alijäämäämme.

Mutta kun päätämme sodan Irakissa ja siirrymme Afganistanin omaan vastuuseen, meidän tulee jälleenrakentaa voimamme täällä kotona. Hyvinvointimme tarjoaa perustan voimallemme. Se maksaa puolustusvoimistamme. Se vakuuttaa diplomatiaamme. Se hyödyntää ihmistemme potentiaalin ja sallii investoinnit uusille aloille. Ja sen avulla voimme kilpailla tällä vuosisadalla yhtä menestyksekkäästi kuin kilpailimme viime vuosisadalla. Tämän vuoksi joukkojemme sitoutumisaika Afganistaniin ei voi olla avoin, koska kansakunta, jonka rakentamisesta olen kaikkein kiinnostunein, on meidän kansakuntamme.

Haluan sanoa tämän nyt hyvin selkeästi: tämä ei tule olemaan helppoa. Väkivaltaista ääriainesta vastaan taistelua ei saada päätökseen nopeasti ja se ulottuu paljon Afganistania ja Pakistania laajemmalle. Se tulee olemaan vapaan yhteiskuntamme ja maailman johtajien pysyvä testi. Ja toisin kuin suuret voimakonfliktit ja selkeästi jakautuvat rajat, jotka määrittivät 1900-lukua, meidän pyrkimyksiimme liittyvät sotkuiset uskonnot, epäonnistuneet valtiot, hajaantuneet viholliset.

Tästä tuloksena meidän täytyy osoittaa vahvuutemme tavalla, jolla päätämme sotia ja estämme konflikteja, emmekä vain tavalla, jolla ryhdymme sotaan. Meidän tulee olla nopealiikkeisiä ja täsmällisiä puolustusvoimien käytössä. Siellä missä Al-Qaida ja sen liittolaiset yrittävät saada jalansijaa, olipa se sitten Somaliassa tai Jemenissä tai muualla, lisääntyvän paineen ja lujien kumppanuuksien tulee asettua sitä vastaan.

Emmekä voi laskea kaikkea puolustusvoimien varaan. Meidän tulee investoida kotimaan turvallisuuteen, koska emme pysty vangitsemaan tai surmaamaan jokaista väkivaltaista ekstemistiä ulkomailla. Meidän tulee parantaa ja paremmin koordinoita tietojamme, jotta pysymme yhden askeleen salamyhkäisten verkostojen edellä.

Meidän tulee poistaa joukkotuhovälineet. Ja tämän vuoksi olen tehnyt ulkopoliittikani keskeiseksi pilariksi irrallisten ydinmateriaalien turvaamisen terroristeilta, ydinaseiden levittämisen pysäyttämisen ja joukkotuhovälineistä vapaan maailman tavoitteen toteuttamisen, koska jokaisen valtion tulee ymmärtää, että todellinen turvallisuus ei koskaan löydy loputtomasta aina vain tuhoisampien aseiden kilpailusta; todellinen turvallisuus tulee niille, jotka hylkäävät ne.

Meidän täytyy käyttää diplomatiaa, koska mikään valtio ei voi vastata keskenään yhdistetyn maailman haasteisiin toimimalla yksin. Olen viettänyt tämän vuoden uusimalla liittolaisuusiamme ja muodostamalla uusia kumppanuuksia. Ja olemme muovanneet uuden alun Yhdysvalloille ja muslimimaailmalle, alun, joka tunnistaa yhteisen mielenkiintomme konfliktien syklin rikkomiseen, ja joka lupaa tulevaisuuden, jossa viattomia tappavat eristetään niistä, jotka puolustavat rauhaa, hyvinvointia ja ihmisarvoa.

Ja lopuksi, meidän tulee turvautua arvojemme lujuuteen: kohtaamamme haasteet ovat ehkäpä muuttuneet, mutta asiat, joihin uskomme, eivät saa muuttua. Tämän vuoksi meidän tulee edistää arvojamme elämällä niitä kotonamme: tämän vuoksi olen kieltänyt kiduttamisen ja aion sulkea Guantanamo Bayn vankilan. Ja meidän tulee tehdä selväksi jokaiselle tyrannian tumman pilven alaisena elävälle miehelle, naiselle ja lapselle ympäri maailmaa, että Yhdysvallat puhuu heidän ihmisoikeuksiensa puolesta ja vaalii vapauden ja oikeuden ja mahdollisuuksien ja kaikkien kansojen arvon kunnioituksen valoa. Se on keitä me olemme. Se on Yhdysvaltojen auktoriteetin lähde, sen moraalinen lähde.

Franklin Rooseveltin ajoista ja isovanhempiemme ja isoisovanhempiemme palvelun ja uhrausten päivistä lähtien maamme on kantanut erityistä taakkaa globaalisissa asioissa. Olemme vuodattaneet amerikkalaista verta monissa maissa monilla mantereilla. Olemme käyttäneet tulojamme auttaaksemme muita jälleenrakentamaan ja kehittämään omia talouksiaan. Olemme liittyneet yhteen muiden kanssa kehittämään instituutioiden arkkitehtuuria aina Yhdistyneistä kansakunnista NATO:on ja Maailmanpankkiin, jotta voisimme tarjota yhteisen turvallisuuden ja hyvinvoinnin kaikille ihmisille.

Meitä ei ole aina kiitetty näistä pyrkimyksistä ja olemme joskus tehneet virheitä. Mutta enemmän kuin mikään muu valtio, Amerikan Yhdysvallat on vahvistanut globaalista turvallisuutta yli kuusi vuosikymmentä – aika jona se kaikista ongelmistaan huolimatta on nähnyt muurien tulevan alas, markkinoiden avautuvan, miljardien pääsevän köyhyydestä, ennenäkemätöntä tieteellistä edistystä ja ihmisten vapauden rajojen edistymistä.

Toisin kuin entisajan suurvoimat, emme ole hakeneet maailman valloittamista. Liittomme perustettiin sarron vastustamiselle. Emme halua miehittää muita valtioita. Emme ota muiden valtioiden resursseja ja hyökkää muiden kansojen kimppuun, koska heidän uskontonsa tai etnisyytensä poikkeaa omastamme. Olemme aina taistelleet, ja tulemme aina taistelemaankin, paremman tulevaisuuden puolesta lapsillemme ja lastenlapsillemme. Ja uskomme, että heidän elämänsä tulevat olemaan parempia, jos toisten ihmisten lapset ja lapsenlapset voivat elää vapaina ja heillä on mahdollisuuksia. (Suosionosoituksia).

Emme ole maana yhtä nuori emmekä ehkäpä yhtä viaton kuin silloin kun Roosevelt oli presidentti. Olemme kuitenkin vapauden jalon taistelun perijöitä. Ja meidän täytyy nyt kerätä kaikki voimamme ja moraalinen vaikutusvaltamme vastataksemme uuden ajan haasteisiin.

Loppujen lopuksi turvallisuutemme ja johtajuutemme ei juonna juuriaan vain käsivarsiemme lujuudesta. Se juontaa juurensa ihmisistämme, työntekijöistä ja yrityksistä, jotka jälleenrakentavat taloutemme, yrittäjistä ja tutkijoista, jotka ovat uusien alojen uranuurtajia, opettajista, jotka opettavat lapsiamme, ja niiden yhteisössämme kotona työskentelevien työstä diplomaateista Peace Corpsin vapaaehtoiseihin, jotka leivittävät toivoa ympäri maailman, ja puolustusvoimien miehistä ja naisista, jotka ovat osa rikkomatonta uhrausten linjaa, joka on tehnyt kansalaisten hallinnosta, kansalaisten hoitamana, kansalaisia varten, todellisuutta maan päällä. (Suosionosoituksia).

Tämä valtava ja monimuotoinen kansa ei aina ole samaa mieltä joka asiasta, eikä sen pidä ollakaan. Mutta tiedän myös, että me maana emme voi ylläpitää johtajiamme, emmekä navigoida aikamme tärkeitä haasteita, jos sallimme sen, että sama viha ja kynnisyys ja sokea kannatus repivät meidät kahtia, jotka viime aikoina ovat myrkyttäneet kansallisen keskustelumme.

On helppo unohtaa, että kun tämä sota alkoi, olimme yhtenäinen kansakunta, ja meitä sitoi yhteen tuore muistikuva kamalasta hyökkäyksestä, ja päättäväisyys puolustaa kotimaatamme ja meille

tärkeitä arvoja. Kieltäydyn hyväksymästä ajatusta, että me emme pystyisi kokoamaan tuota yhtenäisyyttä uudelleen. (Suosionosoituksia). Uskon jokaisella solullani, että me amerikkalaisina voimme silti tulla yhteen yhteisen päämäärän taakse. Arvomme eivät ole vain paperille kirjoitettuja sanoja, vaan ne ovat usko, joka kutsuu meitä yhteen, ja joka on kantanut meidät pimeimpien myrskyjen läpi yhtenä maana, yhtenä kansakuntana.

Amerikka – olemme kulkemassa vaikeiden koettelemusten läpi. Ja viestin, jonka lähetämme näiden myrskyjen keskuksesta, täytyy olla selkeä: syymme ovat oikeudenmukaisia, päättäväisyytemme on järkkymätön. Menemme eteenpäin luottaen siihen, että kunniallisuus tekee voimakkaaksi, ja että sitoutumalla muodostamme Yhdysvallat, joka on turvallisempi, maailman, joka on turvallisempi ja tulevaisuuden, joka ei edusta syvimpiä pelkojamme vaan korkeimpia toiveitamme. (Suosionsosoituksia).

Kiitos. Jumalan siunausta. Toivon Yhdysvalloille Jumalan siunausta. (Suosionosoituksia). Paljon kiitoksia. Kiitos. (Suosionosoituksia).

LOPPU

20:35 EST